

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/17/2014
Identifikačné číslo spisu:	8408010331
Dátum vydania rozhodnutia:	15.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8408010331.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Petra Krajčoviča a JUDr. Ing. Antona Jakubíka v trestnej veci proti obvinenej JUDr. C. W. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2014 o dovolaní obvinenej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. septembra 2013 sp. zn. 3 To 45/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinenej JUDr. C. W. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len krajský súd) podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2 T 35/2009 z 3. decembra 2012 vo výroku o vine v bodoch 2/ a 3/ pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Tr. zák. a prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Tr. zák. a vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por., § 360 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 1, 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. (§ 36 písm. j/) obžalovanú odsúdil na peňažný trest vo výmere 500 Eur s náhradným trestom odňatia slobody na 1 (jeden) mesiac.

Obžalovanú oslobodil podľa § 285 písm. b/ Tr. por. spod obžaloby pre skutky uvedené v jej bodoch 2/ a 3/ (skutky 2/ a 3/ odsudzujúceho výroku odvolaním napadnutého rozsudku).

Týmto rozsudkom, teda rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 3. decembra 2012, sp. zn. 2 T 35/2009 bola JUDr. C. W. v časti, v ktorej zostal rozsudok okresného súdu rozsudkom krajského súdu nedotknutý, uznaná za vinnú z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., ktorého sa dopustila tak, že

po tom, ako bol podaný na Okresný súd v Poprade dňa 14.5.1996 návrh na vydanie predbežného opatrenia o povolenie vstupu jej a U. I. na pozemok C. C. a jeho manželky E. C. za účelom opravy oporného múru oddeľujúceho pozemok U. I. a poškodených, začala sa opakovane E. C. a C. C. slovne

vyhrážať, že ak predmetný oporný múr neopravia na vlastné náklady, tak ich psychicky zničí, pripraví poškodeného o zamestnanie, ďalej po podaní návrhu na ochranu osobnosti navrhovateľky U. I. na Okresnom súde Kežmarok dňa 16.4.1998, ktorým sa domáhala nemajetkovej ujmy v sume 50.000,- Sk, ako aj trov konania a po jeho zamietnutí rozsudkom sp. zn. 3C/936/1998 zo dňa 30.4.1999 požadovala od C. C. a jeho manželky 50.000,- Sk pod hrozbami, že pokiaľ jej spomínanú sumu nedajú, zabezpečí, aby poškodeného vyhodili zo zamestnania a že ho zničí, pričom po potvrdení prvostupňového rozsudku odvolacím súdom pokračovala vo vyhrážkach E. C., že pokiaľ jej nevyplatí požadovanú sumu 50.000,- Sk, tak jej rozbije hlavu, vykrúti krk, zavolá na ňu Rómov, ktorí ju zaveľú do lesa a zbijú, pričom toto jej konanie neustále pokračovalo už dlhšiu dobu a to od roku 1999 až do mája 2007 vo Veľkej Lomnici, okres Kežmarok.

Krajský súd tak rozhodol na základe odvolania obžalovanej W..

Proti rozsudku podala dovolanie obvinená písomným podaním obhajcu doručeným okresnému súdu 13. februára 2014.

Ako právny dôvod dovolania označila dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Podľa tohto ustanovenia dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vecne (§ 374 ods. 1 Tr. por.) dovolateľka argumentuje tým, že skutok neobsahuje aspoň jeden z alternatívnych znakov kvalifikačne použitého trestného činu, teda vyhrážanie sa inému usmrtením, ťažkou ujmovou na zdraví alebo inou ťažkou ujmovou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu. Navyše vzhľadom na ustanovenie § 10 ods. 2 Tr. zák. (nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná) by skutok mohol byť posúdený len ako prečin proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 priestupkového zákona.

Preto navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na opätovné prerokovanie a rozhodnutie.

Prokurátor aj obaja poškodení navrhli dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) vec predbežne prerokoval a zistil, že nie je dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodov uvedených v § 382 písm. a/, b/ alebo d/ až f/ Tr. por. Zároveň však zistil, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Popis skutku v bode 1/ rozsudku okresného súdu, ktorý zostal krajským súdom nedotknutý, nepochybne obsahuje skutočnosti zodpovedajúce právnej kvalifikácii prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. pri použití § 138 písm. b/ Tr. zák.

Podľa tohto popisu došlo zo strany obvinenej k vyhrážkam ťažkou ujmovou na zdraví, ba až usmrtením (tým, že poškodenej rozbije hlavu a „vykrúti krk“, čo je v hovorovej reči slangovým vyjadrením usmrtenia) a taktiež inou ťažkou ujmovou (psychické zničenie poškodených, strata zamestnania poškodenej, zbitie poškodenej Rómami), teda takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu poškodených, pričom čin páchala po dlhší čas (od roku 1996 do mája 2007).

Neobstojí námietka, že išlo len o „silné slová v hádke“. V prípade trestného činu nebezpečného vyhrážania ide práve o verbálny delikt a ujmy, ktorých spôsobením sa obvinená vyhrážala poškodeným, reálne mohli vyvolať ich dôvodnú obavu.

Formulácia použitá v ustanovení § 360 ods. 1 Tr. zák. pritom hovorí o možnosti spôsobenia dôvodnej

obavy, nie o jej spôsobení, a použitý spôsob vyhrážania takú obavu nepochybne vyvolať mohol. To platí najmä v situácii, keď nešlo o náhodný konflikt bez sprievodných vecných súvislostí, ale o slovné útoky viazané jednak na spor poškodených a U. I., týkajúci sa opravy oporného múru oddeľujúceho pozemky dotknutých vlastníkov, a jednak žaloby U. I. o ochranu osobnosti v pre ňu neúspešnom súdnom spore s poškodenými. Systematické pokračovanie vo vyhrážkach po dobu jedenástich rokov možnosť vzbudenia dôvodnej obavy umocňuje a kvalifikačne nezáleží na tom, kedy poškodení trestnú činnosť oznámili (čo sa týka dôkaznej relevancie, súdom zistený skutok nemôže dovolací súd v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. skúmať a meniť).

Skutok je aj dostatočne určitým spôsobom sformulovaný, pokiaľ ide o miesto, čas a spôsob jeho spáchania. Pri páchaní verbálneho deliktu v tak širokom časovom období nie je potrebné požadovať detailnú miestnu a časovú lokalizáciu všetkých slovných prejavov.

Je ešte potrebné pripomenúť, že miernejšia kvalifikácia činu (oproti kvalifikácii trestného činu vydierania) nebola použitá len z dôvodov uvedených v § 327 ods. 2 Tr. por., v čom sa najvyšší súd s krajským súdom stotožňuje.

Pokiaľ ide o závažnosť vyššiu než nepatrnú v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., táto rovnako vyplýva z popisu skutku v rozsudku okresného súdu. Pri charaktere použitých vyhrážok a dĺžke tomu zodpovedajúceho konania obvinenej ide o tak vážny zásah do osobnej sféry poškodených (resp. do „iných práv a slobôd“ podľa systematiky začlenenia dotknutého trestného činu do deviatej hlavy osobitnej časti Trestného zákona), že nemôže byť posúdený len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Aj keď obvinená nebola pred jej odsúdením súdne trestaná a je od zamestnávateľa hodnotená pozitívne, ide o dlhotrvajúci exces v jej správaní, podmienený defektom v susedských vzťahoch, ktorého závažnosť nemôže byť z hľadiska zásahu do práv poškodených hodnotená ako nepatrná.

Dovolací súd môže pri posudzovaní dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. hodnotiť i potrebnú (vyššiu než nepatrnú) závažnosť prečinu (§ 10 ods. 2 Tr. zák.) a opierať sa pritom o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané, nesmie však skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. časť vety za bodkočiarkou).

Čo sa týka námietok označených ako porušenie zásady rovnosti strán, sú výlučne zamerané voči skutkovým zisteniam súdu, resp. ich dôkaznej nepochybности. Ako už bolo uvedené vyššie a ako vyplýva i z konštantnej judikatúry najvyššieho súdu, vychádzajúcej z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie nemožno založiť na námietkach voči správnosti a úplnosti zisteného skutku (okrem dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Na základe uvedeného bolo dovolanie obvinenej odmietnuté ako zrejme nedôvodné podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.